

O! straffa ej den menlösa, den lilla
för Fadrens skuld, som kanske gjorde illa,
Hon är vår flydda sällhets sköna dröm.

6.

Farväl Sophie! jag dessa rader tecknat
med darrande och öfvergifwen hand
mitt hjerta mattas och min styrka wexnar
jag gråter, brinner, fryser, rodnar bleknar
Farväl Sophi! nu slits vårt sista band.

Wiss du sån din lefnad njuta,
Med ett godt och ärligt namn,
Vör du fromt, i wännens famn,
Med din dygd dig innesluta,
Gömd och glömd, det skadar ej;
Men, den wän, ditt hjerta wäljer,
Fråga, om han har Bouteljer,
Smörj'n, om han swarar nej!

Säljas uti Huset N:o 21 wid Stortorget,
Hörnet af Swartmangatan. Grönt Ryltskåp wid
porten.

Stockholm, Elmén och Granberg, 1821.

GS315 *Timor & Wifling 28.15*

Lindgrens försoning

Suckar, tårar, böner, knäfall, ånger,
blidka wreden hos en rättwis Gud;
Han förlåter tusen tusen gånger
mensklighetens brott mot sina bud.

2. Hvem af oss, om han ej wille sköna,
blef wäl för des höga Domstol fri:
hwarför då, när man kan Gud försona,
är du oförsonlig min Sophie.

3. Rädd mig medan du än är min morsa
denna tusen gånger kyssta hand;
gör med mig en promenad tillbaka,
till vår fordna sällhets sköna land.

4. Här wid brädden af den luana bäcken,
du din Carl en ewig trohet swor;
här i skuggan af den stilla bäcken,
du blef älskarinna, wän och mor.

5. Innom detta afundswärda gästret
hwarför bor jag ej derinne än:
smög du dig till hån och spott för squalret,
till din outhärligt ömma wän.

6. Log med honom åt de papiljoner,
som fring sköna blomman fladdrade:
log åt Grefwar, Riddare, Baroner,
Courtisèurer och förfröare.

N:o 63.

7. Räkta mig så ömt den tregna famnen
då jag smög incognito till dig;
hvarför är nu denna lugna hamnen,
ack! för ewigt ewigt stängd för mig.

8. Hvarför får nu ej mitt stackars hjerta,
som af plågan tård knapt andas än,
aldrig mer till lindring sin smärta
tryckas mot sin aldrabästa vän.

9. Jag war fattig och ditt hjerta blödde,
wid min nöd och mitt behof Sophi;
jag war hungrig, fången och du födde
tiggaren, nu är jag rik och fri.

10. Rik och fri fast mina tårar flyta,
rik och fri fast du ej älskar mig:
ack! hur gerna wille jag ej byta,
wara fattig älskad utaf dig.

11. Ack Sophie! slit ej de flena banden
wänta litet, gif dig tålmod;
tro mig — då du ser mig stått från stranden
fara öfwer dödens hemiska flod.

12. Då, då skall du mot din wilja gråta
mina wistor mina dödens lott;
känna först min kärlek och förlåta
mina fel men ångra egna brott.

Sigges E. Willing
Lindgrens affke.

Farwål Sophi! wi se hwarannan åter,
fast aldrig, aldrig mera här,
men i den werld der bgat aldrig gråter
der hjertat aldrig hatar, blott förlåter
D! låt mig hoppas att få se dig der.

2.

I denna lugna säkra sista hamnen
der alla lifwets seglare gå in,
der skall min Willsa tryckt i Faders famnen
wid ljudet af de wäl bekanta namnen
af Far och Mor, Sophi! bli åter min.

3.

Farwål Sophie! jag tyst och tåligt
tdömmar
den bittra kall, som du har fyllt åt mig
du hatar mig, jag älskar och jag glömmar
men ewigt rättwis god är han som dömmar
en dag, Sophie, emellan mig och dig.

4.

Farwål Sophie! de skynda snart de tider
då jag blir åter kall och lugn och fri,
då detta hjerta icke mera lider,
ej klappar blöder, hoppas, önskar swider,
men kanske kommer då din tour Sophie.

5.

Farwål Sophie war god emot vår Willsa
glöm gerna mig, men henne aldrig glöm.